

JEROGLÍFIC MATEMÀTIC

El primer que vaig fer en llevar-me va ser mirar per la finestra. Feia un dia preciós i el sol brillava amb la seva màxima intensitat. La brisa era suau i feia olor de primavera. Ja feia setmanes que estava esperant aquell dia tan especial.

Tres setmanes abans havia rebut un correu electrònic en què em comunicaven que havia quedat de les tres primeres en la classificació de les proves Cangur de Matemàtiques. La meva reacció va ser del tot normal. Em vaig posar a saltar i a cridar d'alegria, però els meus pares van pensar que estava com un llum. Quan els vaig explicar el perquè del meu estat d'ànim, els meus pares també es van tornar com dos llums.

Després d'observar el paisatge que es veia a través de la meva finestra em vaig adonar que la meva família encara estava dormint. Per això vaig decidir no molestar-los. Vaig allargar la mà a la prestatgeria i vaig agafar el meu llibre preferit. S'anomenava *Jeroglífic matemàtic*.

Era un llibre d'aventures i misteri. Narrava les aventures d'una noia adolescent i del seu millor amic, que es van endinsar en un misteri per buscar un tresor perdut. La Laila era una jove esvelta, camallarga, de cabellera morena i enrinxolada, amb els ulls alegres, espurnejants i del color de l'escassa aigua del desert. Era una noia valenta, simpàtica, generosa, educada i intel·ligent que vivia en la part més profunda del desert, la vall del Nil.

Era una novel·la molt interessant i ja era la tercera vegada que la llegia. Cada cop la llegia més ràpidament i ara només em faltava la desena part de cinc-centes pàgines per acabar-me-la. Em vaig endinsar una vegada més en aquella lectura:

“Feia molt temps que buscaven aquella cova secreta. Per fi l'havien trobat. La Laila i en Hasel estaven plens d'il·lusió .”

Vaig apartar la mirada del llibre i vaig recular una mica en els meus pensaments. Vaig fer una mica de memòria de la història.

La Laila i en Hasel sempre havien sigut amics, des que la Laila va néixer, ja que en Hasel li portava dos anys. Cada dia es trobaven i jugaven a jocs enginyosos sempre relacionats amb les matemàtiques. La seva passió per les matemàtiques era incontrolable i per això es van endinsar en aquell viatge tan perillós. Quan van sentir la llegenda del tresor perdut, ni tan sols s'havien plantejat si fer-ho o no. Les valises ja estaven preparades abans que el padrí de la Laila acabés d'explicar-los la màgica història.

Em vaig posar a llegir una altra vegada:

“-No et sembla magnífic, Hasel, l’hem trobat!- la Laila no podia parar de bellugar-se d’un lloc a l’altre- Només ens falta la part més difícil. El padrí ens va explicar que per entrar al passadís correcte havíem de resoldre un enigma. Però no és un enigma qualsevol, és una equació matemàtica. No tindrem cap problema!

-Calma’t una mica Laila. Si no recordo malament a les parets hi haurà jeroglífics egipcis i d’altres matemàtics. No sé si tindrem tanta sort com dius- en Hasel no estava gaire segur del viatge, però si ja havien arribat tan lluny seria una pena retrocedir.

Era impossible parar de llegir aquell llibre, però els pares s’havien despertat i ja era hora de preparar-me per l’entrega de premis.

La meva germana petita estava més il·lusionada que jo, perquè podria explicar a les seves amigues que la seva germana havia guanyat un premi molt important, però jo m’oposava totalment a aquest tipus d’informació perquè no m’agradava que la gent m’assenyalés amb el dit quan passés pel carrer.

Quan vam haver acabat d’esmorzar , ràpidament, ens vam vestir i vam saltar dins del cotxe per arribar a temps a Barcelona.

-No et preocupis filla- la meva mare sempre intentava tranquil·litzar-me encara que ella estava més inquieta que jo- És igual en quin lloc hagi quedat.

Però no em preocupava la classificació. Era el llibre. El final de la història m’inquietava encara que ja sabia com acabaria.

Vam arribar a Barcelona. Encara era aviat per anar a la sala on es faria l’entrega de premis, per això els membres de la meva família van voler aprofitar el temps i van anar a la botiga del costat. Jo em vaig quedar al cotxe per llegir una mica més. Només em faltava la part més interessant, el final.

“En arribar al lloc on suposadament hi havia els passadissos, els dos amics es van posar més neguitosos que mai. Davant d’ells es trobaven tres passadissos que portaven a la foscor i ells no en tenien ni idea de quin era el passadís que els duria a la cambra del tresor.

-Què fem ara Hasel?

-Recorda el que ens va explicar el teu avi- el Hasel ja estava relaxat i ara era ell qui volia aconseguir el tresor- El tresor està en el resultat de l’equació, però com l’obtidrem?

La Laila va donar la volta al voltant de la cova il·luminant les parets amb una torxa. Era sorprenent. En cada una de les parets hi havia números i a dalt de tot una lletra egípcia.

-Què és això? Mira Hasel!

-Laila, el teu padrí ens va explicar que hauríem de resoldre una equació de segon grau, oi?

-Sí, perquè ho dius? Veus alguna cosa que ens pugui ajudar?- La Laila estava tan absorta en els seus pensaments que no veia l’evident.

-Mira! A les parets hi ha les lletres A, B, C i aquestes són les lletres que necessitem per resoldre una equació de segon grau!

-És clar! Ara ho entenc! Primer hem de calcular el nombre que s'amaga en cada una de les parets i llavors calcular l'equaci.- La Laila estava contentíssima pel descobriment del seu amic- Som-hi?

-Som-hi!

Es van posar a apuntar tots el números, sumar-los, restar-los, multiplicar-los, dividir-los i d'altres operacions possibles en el món matemàtic.

Després d'una llarga estona de trencar-se el cap va sonar el primer resultat:

-Paret A, cinc! El resultat és cinc- La Laila estava entusiasmada amb l'idea de poder trobar el tresor perdut al llarg de tants segles- Has aconseguit algun resultat?

-Sí, la paret B, em sembla que dóna cinc. També cinc- El Hasel va respondre amb un fil de veu una mica cansat.

Quan van haver aconseguit dos resultats, es van ajuntar per calcular la paret C que era la més difícil. Hi havia una quantitat infinita de xifres i això els va desanimar.

-Menys trenta! Hasel ho hem aconseguit!

No s'ho podien creure. Ho havien aconseguit. Ara només els faltava l'equació.

-Som-hi Laila! Ja hi som a prop! Recorda els números: A-cinc, B-cinc, C- menys trenta. Ara comencem!

-Bé, calculem el resultat que hi ha dins l'arrel quadrada.- la noia estava tan il·lusionada que li costava comptar.

-Em sembla que és sis-cents vint-i-cinc i l'arrel quadrada de sis-cents vint-i-cinc és m.....mmm..... ja ho sé, és vint-cinc- El xicot estava satisfet pel seu treball. Se li notava a la veu.

-Molt bé, noi, ara em toca a mi! Menys cinc més menys vint-i-cinc, entre dos A, és a dir, entre deu. Menys cinc més vint-i-cinc, entre deu dóna dos. Ja tenim un resultat! Genial! Menys cinc menys vint-i-cinc, entre deu dóna menys tres.

-Magnífic tenim dos resultats, però quin és el bo?

-Suposem que no podem entrar en un passadís negatiu- La Laila no deixaria córrer aquella oportunitat- I tenim tres passadissos i hem d'entrar en el segon. Però fixa't és igual com els comptis. Sempre sortirà el passadís del mig, tant si t'ho mires de la dreta com de l'esquerra.

- És per això que t'estimo tant Laila!- el Hasel s'estimava a la Laila, però no com a una amiga. Estava enamorat d'ella!"

-Filla, ja és hora d'entrar - La meva mare va treure el cap per la finestra- Ja ho hem comprat tot. Anem!

-Espera un moment, mare! Em falten dues pàgines! Sisplau!

"Es van internar en el passadís central. Estava tot fosc. Només es veien les flames de les torxes. L'ambient era terrorífic i se'ls posaven els pèls de punta.

-Hasel, veus el mateix que jo?

-Sí, ràpid, corre!

Al final del túnel hi havia una llum. Van anar a corre-cuita i per fi hi van arribar. Es trobaven en una cambra ben il·luminada, com si l'il·luminés la llum solar, però no. La llum provenia del cofre del tresor. Milers de monedes d'or brillaven de tal manera que feien mal als ulls.

-Ho hem aconseguit!

En Hasel va abraçar la Laila i la va besar. La noia no li va respondre negativament."

Aquella sí que era una història bonica! Ara podria comprovar si la meva història també ho era.

Tot just vam haver entrat a la sala, la cerimònia va començar. El meu lloc es trobava a la segona fila, al segon seient.

Passat un temps va arribar l'hora de dir el nom dels tres classificats.

-El tercer classificat és.....!

No era el meu nom!

-El segon classificat és.....!

Aquell tampoc era el meu nom! L'únic que vaig sentir va ser un crit d'alegria de la meva mare i després el meu nom, pronunciat ben fort.

Sí, la meva història també tenia un bon final!

Anayram